

La Vall

Bernat i Elionor, 40 anys

El cabirol
Espai de natura i lleure

**ÀREA DE PÍCNIC I
BARBACOES**

Crta C - 61 km. 9 Vallgorguina
Tel: 659 791 053

FUSTER - EBENISTA

Jordi Campos Gárate

Tel. 689 65 33 14 • jordicampos@gmail.com

Alguersuari, 7
08470 Sant Celoni
Tel. 93 848 52 04
llibres@alguerset.com
www.alguerset.com

Braseria
**El Paller de
Can Pradell**

Vallgorguina
Tel. 606 009 884
Tel. 696 055 234 (Paco)

VALLGAEC, S.L.
Instal·lació Gas • Aigua
Electricitat • Calefacció
Climatització

C/ Montseny, 13 • 08471 Vallgorguina (BCN)
Tel. 93 867 87 48 • Mòbil: 610 861 637 • vallgaec@vallgaec.es

**FUSTERIA
MORA**

Villa Teresa s/n Ernest 93 867 94 23
08471 Vallgorguina Salvador 93 867 91 16
fusteriamora@gmail.com Mòb. taller 666 267 657

**Hípica
Merendero
Can Virgili**

TEL. 93 867 92 82 • 08471 VALLGORGUINA

Aluminis KM 20 sl

Sant Celoni

T. 34 93 867 58 87 • aluminiskm20@gmail.com

EVENTS I VIATGES

Patitut 41

Carrer Major 146 Sant Celoni

Instal-mant
Lampieton S.L.

* MANTENIMENT INDUSTRIAL I DOMESTIC
* PNEUMÀTICA
* AUTOMATISME

Instal·lador autoritzat
amb llum, aigua, calefacció,
aire condicionat,
plaques solars i gas.

Ctra. Nova, 45 - M. 670 40 32 47 - 08471 VALLGORGUINA
instalmant1@gmail.com

**Restaurant
La Font**

La Font de Can Morau
al mig de la natura

- Gran assortit d'arrossos
- Peix i marisc fresc
- Carns a la brasa
- Postres casolans d'elaboració pròpia
- Àmplia carta de vins

tel. 93 867 90 73
Camí de Can Botil s/n
08470-VALLGORGUINA

CONSTRUCCIONS TORRAS

Gabriel Torras Barri

Camí Camp de futbol, s/n
08471 VALLGORGUINA
M. 677 472 361
T. 93 867 90 77

gabrieltorras@hotmail.com

Acte de lliurament del premi Mn. Narcís Sagner de Poesia 41èna. Edició, MERCÈ GÁRRIZ	4
Els Segadors. De cançó popular a Himne Nacional de Catalunya, JOAN PORTALS	6
Escrit de l'11 de setembre i l'1 d'octubre a Vallgorguina: dues dates per a la memòria i la lluita, MONTSE REIXACH	8
Bastoners de Vallgorguina, MAITE COMA	9
Bernat i Elionor, 40 anys, FRANCISCO TORRALBA	10
Petanca, dominó i coral, FRANCISCO TORRALBA	11
Carme García Ramón, LA JUNTA DEL CALIU	13
Els comunidors, JOSEP MARIA ARMENGOL	14
Exposició Festa Major Mercè 2025: Penjadors, ROSER OBACH	17
Un meló nou, JOSEP FONTANELLA	18
Gràcies el mar per tot el que ens dónes, MARIA QUEROL	21
Chano Domínguez, músic universal, FRANCISCO TORRALBA	22
Necrològiques, MONTSERRAT PALOMÉ	23
Masies i Cases de Vallgorguina: Cal Sant, JAUME MORA	24
Agenda, ACV.	25
Teatre, LA JUNTA DEL TEATRE	27
Crònica d'esports i dansa, LLUÍS REVERTER.	27
Manifest, PREMSA COMARCAL	29

Edició:	Associació Cultural Vallgorguina. Baixos de la Rectoria (plaça de la Vila, 2. 08471 Vallgorguina) www.acvvallgorguina.org - acv.vallgorguina@gmail.com
Consell de redacció:	Jaume Mora, Lluís Reverter i Francisco Torralba
Maquetació:	Francisco Torralba
Imatge de la portada:	Joel Fotògraf
Impressió:	Area Local Exterior (C/ Turó de l'Home, 49 - 17450 Hostalric-Girona)
ISSN:	1139-6180
Dipòsit Legal:	B-31.949-1981
Tiratge:	300 exemplars
Preu de venda:	2,50 €

Els articles publicats a *La Vall* expressen només l'opinió dels seus autors.
Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquesta publicació sense citar la seva procedència.

AQUESTA REVISTA HA ESTAT GUARDONADA AMB EL 5È PREMI AMADOR GARRELL I ALSINA, 1997

Adscrita a la

(≡) ACPC
Associació Catalana
de la Premsa Comarcal

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Departament
de la Presidència

Acte de lliurament del premi Mn Narcís Sagner de Poesia, 41èna. Edició, 2025.

Dissabte 4 d'octubre, a les 17:30h, a la Sala d'Exposicions del Casal del poble va tenir lloc l'acte de lliurament del Premi Mn. Narcís Sagner de Poesia, en la seva edició número 41, corresponent a 2025.

L'acte va ser presidit per l'Il·lma. Alcaldessa de Vallgorguina, Sra. Mercè Llistosella i pel president de l'Associació Cultural Vallgorguina, Sr. Jaume Mora. Van assistir també els Regidors Municipals: Sr. Adrià Rovira i Sra. Berta Utrillo.

Així mateix hi eren presents el President del Jurat del Premi Literari, Sr. Miquel Lluís Muntané i els membres del Jurat la Sra. Montse Assens, la Sra. Mar Fontana, el Sr. Ricard Mirabete i el Sr. Josep Anton Soldevila .

Aquest any vam comptar amb la presència del Sr. Jordi Manent i Tomàs que va tenir l'amabilitat de fer-nos una conferència sobre La importància i necessitat del còmic en català, que va ser molt interessant.

El Sr. Manent és llicenciat en Filologia catalana per la Universitat de Barcelona. Entre altres tasques ha treballat a la Plataforma per la Llengua i ha estat director del Centre de Normalització Lingüística de Barcelona. Ha publicat o coordinat una quinzena de llibres. Col·labora habitualment a El Punt Avui i esporàdicament a altres mitjans.

Cal remarcar que el pare del Sr. Jordi Manent era el Sr. Albert Manent i Segimon, qui durant molts anys va ser president del Jurat del Premi Mn. Narcís Sagner. Amb la seva intervenció es va establir una certa continuïtat amb la relació de la família Manent amb el Premi.

S'ha de dir que tant els conferenciantes que venen cada any com els membres del Jurat, ho fan de forma totalment altruista i sense cap compensació econòmica.

Va obrir l'acte el Sr. Jaume Mora amb un parlament en què va posar en relleu la tasca de totes les persones que fan possible que el Premi es dugui a terme i que durant tants anys contribueixi a fomentar i enfortir l'ús de la llengua catalana.

Va manifestar el seu agraïment als membres del Jurat, a la secretària del Premi i a l'Ajuntament de Vallgorguina per la seva col·laboració i suport.

Per a l'edició de 2025 es van rebre 64 treballs que fan que un any més la participació sigui molt alta i demostrï que el Premi està ben consolidat. La procedència geogràfica

dels treballs presentats és: Barcelona 23, Girona 5, Tarragona 7, Lleida 1, València 3, Alacant 1, Castelló 2, Illes Balears 4, Dublín (Irlanda) 1 i de procedència no indicada 17.

La Secretària del Premi, Mercè Gárriz, va agrair als membres del Jurat la gran labor que fan, la seva dedicació, rigor i total disposició. Seguidament, va fer una breu síntesi del currículum dels cinc membres del Jurat, quedant de manifest l'alt nivell literari i intel·lectual de tots ells.

Maria Wallace
guanyadora

Les deliberacions del Jurat van concloure en atorgar el premi a l'obra amb títol: La policromia del silenci, l'autora de la qual és la Sra. Maria Wallace, de Dublín (Irlanda), que es va desplaçar des de Dublín per recollir el premi de guanyadora que va agrair amb un parlament molt emotiu.

L'ACV i totes les persones que participem en el l'organització del Premi Mn. Narcís Sagner ens vam sentir molt contents i gratament sorpresos de veure que el coneixement d'aquest premi i l'interès a participar-hi arriba fins a molt lluny.

El Sr. Miquel Lluís Muntané, President del Jurat, en la seva intervenció va destacar que no tan sols es manté l'elevat nombre de participants, sinó també la qualitat dels treballs rebuts. Això significa que la feina del Jurat és gran, però que tots els membres ho fan amb satisfacció i entusiasme. També va comentar que la gestió del premi es va actualitzant tecnològicament i actualment els treballs es presenten per correu electrònic. Així mateix, va encomiar la bona gestió de l'Associació Cultural, del seu president Jaume Mora i de la secretària del Premi, Mercè Gárriz. Així com la col·laboració de l'Ajuntament. Tots ells fan possible que s'hagi arribat a la 41èna. edició. Seguidament, va comentar el treball guanyador del certamen d'aquesta edició 2025, destacant-ne els aspectes més significatius que justifiquen la seva elecció.

La guanyadora de l'edició anterior, la Sra. Mercè Estrela, va recollir els exemplars del seu llibre imprès i ens va dirigir unes paraules molt emotives fent referència a la relació dels poemes de la seva obra premiada amb la desgràcia de les inundacions de l'any passat València. Va recitar un dels poemes més representatius i emocionants.

Va cloure l'acte l'Il·lma. Sra. Alcaldessa valorant la importància dels 41 anys del Premi, expressant la gran satisfacció que representa pel municipi la seva continuïtat i assegurant que l'Ajuntament mantindrà el seu suport perquè així sigui.

Una vegada acabat l'acte els assistents vam gaudir d'una bona estona d'agradable tertúlia.

Mercè Gárriz
Secretària del Premi Mn. Narcís Sagner

Els Segadors

De cançó popular a Himne Nacional de Catalunya

Castell de Fluvià a Sant Esteve on va ser assassinat Antoni de Fluvià

dins el seu *Romançer Català*, una obra que inclou una llarga sèrie d'antics romanços, entre els quals figuren cançons històriques i de bandolers, novel·lesques, de costums, religioses i també de diversos gèneres.

Aquesta obra va ser inclosa dins la col·lecció *Les millors obres de la literatura catalana* que Edicions 62 va editar l'any 1980.

La cançó comença explicant com el rei té declarada la guerra a Catalunya:

Ai ditxosa Catalunya qui t'ha vista rica i plena!

Ara el rei nostre senyor declarada ens té la guerra.

Lo gran comte d'Olivar sempre li burxa la aurella:

«Ara és hora, nostre rei, ara és hora que fem guerra».

A continuació explica alguns dels fets succeïts a conseqüència d'aquella declaració de guerra començant per l'atac al lloc de Riudarenes i la crema de l'església de Santa Coloma, seguint amb els fets ocorreguts al castell de Fluvià de Sant Esteve de Palautordera:

Contra de los catalans ja ho veieu quina n'han feta:

seguiren viles i llocs fins al lloc de Riu de Arenes,

n'han cremada una iglésia que Santa Coloma es deia,

cremen albes i casulles, los calzes i les patenes

i el Santíssim Sagrament, alabat sia per sempre.

Mataren un sacerdot mentre que la Missa deia,

mataren un cavaller a la porta de l'església

Don Lluís de Furrià i els àngels li fan gran festa.

Segueix la cançó esmentant les malvestats ocasionades per aquelles tropes, uns fets dels quals Sant Esteve de Palautordera en va ser un dels principals escenaris:

*El pa que no era blanc deien que era massa negre,
lo daven an els cavalls sols per assolar la terra.
Lo vi que no era bo etgegaven les aixetes,
lo tiraven pels carrers sols per a regar la terra;
a presència dels seus pares deshonraven les donzelles.
En daven part al virrei dels mals que aquell soldats feien:
Llicència els he donat jo, molta més se'n poden prendre.*

I tots aquests fets van ser els que van ocasionar la Revolta dels Segadors, amb la consegüent entrada d'aquests a Barcelona, la mort del virrei, els diputats i els jutges de l'Audiència.

Ho recull també la cançó que Milà i Fontanals transcriu en el seu *Romancer*:

*A vista de tot això s'és esvalotat la terra.
Entraren a Barcelona mil persones forasteres,
entren com a segadors, com érem a temps de sega.
De tres guàrdies que n'hi ha ja n'han morta la primera;
en mataren el virrei a l'entrant de la galera;
mataren els diputats i els jutges de l'audiència.
Anaren a la presó, donen llibertat als presos.*

I acaba:

*Lo bisbe els va beneir amb la mà dreta i esquerra:
«On és vostre capità, a on és la vostra bandera?»
Varen treure el bon Jesús, tot cobert amb un vel negre:
«Aquí és nostre capità, aquí és nostra bandera».
A les armes catalans, que us han declarat la guerra.*

I aquesta cançó popular va ser l'origen de l'actual Himne Nacional de Catalunya, declarat així per l'Ilei del Parlament de Catalunya de 17 de febrer de 1993, un himne que té lletra d'Emili Guanyavents (any 1897) i recull elements de la tradició oral com els que Milà i Fontanals va transcriure en el seu *Romancer català*.

Joan Portals Martí

Dues imatges de la Revolta dels Segadors al mes de juny de 1640.

Escrit de l'11 de setembre i l'1 d'octubre a Vallgorguina: dues dates per a la memòria i la lluita

Aquest 2025, Vallgorguina ha viscut amb intensitat dues dates clau per a la memòria col·lectiva i el compromís polític del país: l'11 de setembre i l'1 d'octubre. Enguany, els actes han estat organitzats conjuntament per l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), el Consell per la República i la recentment creada associació Vallgorguina per la Independència, una entitat local que neix amb la voluntat de promoure actes reivindicatius i de treballar de manera continuada per l'assoliment de

la independència de Catalunya des del municipi.

11 de setembre: mobilització i compromís

La Diada Nacional de Catalunya es va iniciar a Vallgorguina amb un acte a la plaça de la Vila, on es va llegir un manifest que va posar èmfasi en la persistència del moviment independentista i en la necessitat de continuar treballant, des del territori, per fer efectiu el mandat popular del referèndum de 2017. En un gest simbòlic i carregat d'energia, es van regalar estelades a tots els assistents.

A la tarda, una representació de veïns i veïnes es va desplaçar fins a Girona, on van participar en els actes centrals de la Diada. La manifestació va recórrer els carrers de la ciutat fins a arribar a la Devesa, on es va posar punt final a la jornada amb diversos parlaments, en un ambient reivindicatiu però també festiu i unitari.

1 d'octubre: memòria, dignitat i festa

Aquest any, l'1 d'octubre era festa local a Vallgorguina, fet que va permetre celebrar-ho amb més participació i profunditat. Durant el matí, al Passatge 1 d'Octubre es fa instal·lar una parada informativa i de memòria on es recordava la jornada del referèndum guanyat.

A les 12 del migdia, es va fer la lectura d'un manifest i tot seguit es va hissar una estelada al balcó de l'Ajuntament, en un acte senzill però carregat de simbolisme i emoció.

El dia va culminar amb una botifarrada popular, que va aplegar desenes de persones en un ambient distès i festiu. La vetllada va estar amenitzada pel sempre engrescador Miquel del Roig, que amb les seves cançons va posar el toc d'humor i compromís que el caracteritza.

Montse Reixach

Bastoners de Vallgorguina

Enguany la trobada bastonera ha començat amb dues notícies de caràcter ben diferent.

En el seu parlament l'Esteve ha volgut recordar a l'estimada Carme García, gran persona, amiga i companya del grup de bastoners i, per tant, hem volgut dedicar la ballada d'enguany al seu honor.

Fa pocs dies hem donat la benvinguda a un nou membre de l'equip, es diu Nord, fill de l'Alba Planells i encara que falta molt de temps per tenir-lo entre nosaltres, és un goig que a través de les famílies de Vallgorguina, que amb la seva dedicació segueixen i fan possible que continuem compartint amb tots vosaltres aquest ball de bastons i puguem ser optimistes per la seva continuïtat.

Per aquest motiu, l'Esteve li va fer entrega d'un parell de bastons de record. A través d'aquestes línies volem agrair a totes i tots els balladors que ens han fet patir durant els assajos, però que el dia de la festa, se'ls veu gaudir i estar pendants de tot, per tal que la diada surti perfecta.

No podem finalitzar aquestes línies sense tenir unes paraules per l'Esteve, que sense el seu esforç i gran dedicació, tot això no seria possible.

Visca el Ball de Bastons de Vallgorguina

Visca Catalunya lliure

Maite Coma

El diumenge dia 21 de setembre va celebrar la Colla amb enorme orgull els 40 anys de vida, tradició i cultura que han compartit amb tot el poble, el qual ha gaudit de les cercaviles i balls dels gegants que han donat vida a les nostres festes.

Durant aquestes quatre dècades, Bernat i Elionor han estat molt més que figures de cartó, fusta i tela: han representat la identitat i la història de Vallgorguina. Cada pas, cada ball i cada somriure que han despertat en nens i majors són el reflex d'un treball constant, de la passió per les tradicions i del compromís amb la cultura popular.

Mantenir-se durant 40 anys no és gens fàcil i ha estat possible gràcies a multituds de persones que en aquest període de forma puntual amb esforç, dedicació i afecte, han fet possible que el Bernat i l'Elionor continuïn caminant junts generació rere generació. I és just reconèixer-los a tot ells la seva col·laboració, però també ho és mencionar amb noms i cognoms a aquells que la seva entrega ha estat no puntual, sinó total i constant i han permès que, malgrat les moltes dificultats, s'hagi pogut arribar als 40 anys.

La Colla ha fet un reconeixement al final d'aquest article pel Jaume, el Toni, l'Esteve i la Mercè però han oblidat algú més, així que ampliaré la llista. No és cap sorpresa si jo també destaco el president de l'ACV Jaume Mora, però no ha estat sol. Al seu costat ha estat la Maite Coma que per aquells que heu participat en les trobades de Festa Major la reconeixereu perquè ha estat la 'speaker', que ha dinamitzat totes les trobades dels gegants transmetem el seu entusiasme i la passió que té pel món geganter. I, el matrimoni format per la Maria Josep Serra i el Jaume Balagué, discrets, però... dos pilars fonamentals. Tots, els citats que sempre hi són i també d'aquells que han contribuït al llarg d'aquests 40 anys, han fet possible que el Bernat i Elionor no estiguin 'aparcats' en algun racó del poble ple de teranyines. En fi, *"algú ho havia de dir"* i una efemèride com aquesta és un moment perfecte.

Dit això, com ja va passar l'any passat el temps no va acompanyar a la festa. I, com l'any passat les colles -d'Arenys de Munt, Canet de Mar, Gualba i Sant Quirze del

Vallès- volien fer la cercavila i van sortir, però a mig camí de nou va començar a caure pluja fina i davant la possibilitat d'una tempesta forta amb el dany que podia fer als gegants es va optar per continuar al poliesportiu. I, com va passar l'any passat, la pluja va modificar els plans inicials, però no va ser suficient per impedir que la canalla i pares que es van apropar al poliesportiu gaudeixin dels balls dels gegants. A continuació, dinar amb els membres de les colles i també, de forma excepcional per celebrar els 40 anys, per aquells Vallgorguinencs que es van apuntar per compartir amb la colla aquesta celebració.

El futur no pinta bé per la manca de portadors joves, però el que ens ofereixi per la Colla, ja es veurà. Avui cal focalitzar-nos en el present i gaudir d'una fita tan important com haver arribat a celebrar 40 anys.

Francisco Torralba

Deixant a banda la preocupació pel futur, la feina feta de tots aquests anys i la satisfacció del resultat, la colla un dia vam decidir aprofitar l'aniversari dels gegants per oferir a tres persones que durant tots aquests anys han estat uns puntals de la colla, en Jaume Mora, en Toni Pruna i l'Esteve Barri. Gràcies a la Mercè, un altre artista a qui també agraïm la seva ajuda i col·laboració, per recollir en un petit llibret, colors, records, fotografies, moviment, emocions i molta estima.

Colla de geganters d'en Bernat i Elionor

Petanca, dominó i coral

Amb motiu de la Festa Major, l'associació Casal Caliu el Dolmen amb la col·laboració de l'Ajuntament de Vallgorguina va organitzar un campionat de petanca de tripletes per únicament residents locals o socis del Caliu, el IX Memorial Antonio Fernández de dominó i la segona actuació pública de la nova Coral de Vallgorguina.

Després de la primera eliminatòria de petanca va fer-se un recés perquè el Caliu va convidar els participants a esmorzar, després del qual es van fer dues eliminatòries més.

Tripleta guanyadora de petanca

Les tres tripletes guanyadores, de les vuit que van participar, van ser les formades per:

M. José Corpas, Francesc Nualart i Miquel Clavell (1r premi), M. Teresa Prat, Adrià Rovira i Joan Mora (2n Premi) i Anna Villarreal, Jordi Sitjes i Ferran Herrero (3r Premi). El xumet per Montse Amills i Jordi Sitjes.

Membres de la Junta del

Parella campiona de dominó

Caliu juntament amb les autoritats municipals vam repartir els premis als guanyadors i, com és tradicional, tothom va ser obsequiat amb un fuet per la seva participació.

Al campionat de dominó 8 parelles inscrites i la parella integrada per Andrés Ortega i Romà Salvador van ser els primers. Els segons classificats van ser Jordi Fernández i David Buenaposada i els tercers classificats van ser Joana López i Asensio Atienza.

I, la Coral va actuar per segona vegada el dia de la Mare de Déu de la Mercè, a la tarda, sota la direcció de Daniel Freijo. Malgrat el poc temps que porten d'assajos, va agradar als assistents la varietat d'estils de cançons que van interpretar.

Francisco Torralba

Daniel Freijo dirigint l'actuació de la Coral de Vallgorguina al Poliesportiu

Foto grupal dels organitzadors, autoritats i participants al campionat de petanca

Homenatge a la Carme per part de la Junta del Caliu en la darrera festa de la Gent Gran amb motiu del seu 80è aniversari.

El dia 28 de setembre ens va deixar “la Carme Fernández”, Carmen García Ramón. Una dona coneguda i estimada per molta gent.

Va ser molts anys presidenta de l'Associació Casal Caliu el Dolmen de Vallgorguina. Actualment, formava part de la Junta, n'era tresorera i la Presidenta honorífica.

Podem dir que Carme ha estat l'ànima del Caliu. Si avui encara està aquí és, principalment, gràcies a ella i a la seva dedicació constant. Donada la seva experiència, va ser consellera fins a l'últim moment en totes les activitats que s'organitzaven.

Com et trobarem a faltar en totes les activitats que es feien al poble: Patchwork, Manualitats, Curs de plantes amb les Remeieres, Pessebre Vivent, Tómbola, Dòmino, Petanca, la Coral, la Fira, el Tió, els Reis, tallers de Pasqua, el Carnestoltes... i un llarg etc.

Moltes persones grans varen poder viatjar per diferents llocs de Catalunya i Espanya en diverses excursions que ella organitzava i se'n cuidava de què sortiren el millor possible.

No hi havia activitat de la qual no formés part.

Més enllà de tot això, la Carme era molt més. Sobretot, era rialla, bonhomia, simpatia, amiat, lleialtat... Bona veïna, mare, àvia.

I sempre solidària, col·laboradora i participativa.

Segur que ens deixem un munt de coses en les quals la Carme participava. Sempre contenta, amb alegria i rialla, molta rialla. Com et trobarem a faltar Carme, sempre estaràs en els nostres cors.

Carme, que la Flama del Canigó il·lumini el camí que mai tindrà retorn.

I com diu la lletra de La Vall del riu vermell:

*“Trobarem a faltar el teu somriure;
dius que ens deixes, te'n vas lluny d'aquí,
però el record de la vall on vas viure,
no l'esborra la pols del camí”.*

La Junta del Caliu
Vallgorguina 2025
ASSOCIACIÓ CASAL CALIU EL DOLMEN

Els comunidors

Un comunidor, també anomenat conjurador, és un petit edifici amb funcions religioses que es troba obert als quatre vents, situat prop de l'Església, on s'aixoplugava el sacerdot que comunia (del llatí: *commonere*) les tempestes i les pedregades.

Església de Sant Joan d'Oió municipi de Santa Maria d'Oió i a la comarca del Moianès. Comunidor al davant.

La construcció dels comunidors és simètrica, sòlida i permanent. L'edifici té un gran arc obert a cada punt cardinal i està fet de pedra amb teulada a quatre vessants. Dins d'aquests edificis tenien lloc rituals religiosos, amb un fort caire del folklore ancestral, per comunir (és a dir, per conjurar amb oracions o fórmules exorcitzadores) les calamitats com tempestes, aiguats excessius i plagues. Són força comuns als pobles antics del Prepirineu i els Pirineus, normalment com a edificis adjacents a esglésies, ermites o capelles. Varen caure en desús ja fa segles i actualment molts es troben en estat de ruïna.

En diversos temples eclesiàstics del nostre entorn es troben construccions, annexes o independents, que reben el nom de comunidors. Aquests elements arquitectònics, ara en desús, tenien una funció ben especial en segles passats: acollien el sacerdot que, mitjançant les oracions adequades per a comunir o conjurar el mal temps, intentava combatre els efectes de tempestes i altres pertorbacions de

l'atmosfera. Com diu el Dr. Josep M. Marquès, “per a una comunitat rural, poques amenaces havien de preocupar tant com la de perdre en pocs moments la collita a causa de la tempesta i veure's condemnats a la fam durant un any”.

En els pedrons es feia, de forma periòdica i habitual, una acció preventiva davant el mal temps. Anualment, es procedia a les benediccions de terme que solia fer-se, especialment, el dia de la Santa Creu (3 de maig) i fins al dia de l'Exaltació de la Santa Creu (14 de setembre). Segons el **Dr. Josep M Marquès (2)**, la benedicció del terme “tenia com a finalitat principal conjurar el perill de les temibles pedregades, la imminència de les quals augmentava dins el període de maig a setembre”.

Aquest ritual se solia fer al pedró situat en un lloc preeminent de l'entorn i s'hi anava en processó col·lectiva. El pedró és un pilar de pedra al damunt del qual s'hi troba una creu de ferro forjat inserida en una llosa plana que, a manera de taula, restava damunt la pilastra. **Mossèn Santiago Casanova (1)** afirma que els pedrons tenien una utilitat pràctica: “sostenir la Veracreu, el ritual, el salpasser i la caldereta de l'aigua beneïda en l'acte de benedicció”. Igualment, quan aquest pedró era situat en lloc proper a l'església, servia per a l'oració o res de la Pàssia (*Narració evangèlica de la passió i mort de Jesucrist, cantada o recitada solemnement per tres cantors en la missa del Diumenge de Rams (s'alternen en un cicle de tres anys els textos de Mateu, Marc i Lluc) o en la celebració litúrgica del Divendres Sant (sempre és el de l'evangeli de Joan); abans de la reforma del concili II del Vaticà les quatre pàssies es cantaven, respectivament, el Diumenge de Rams, el dimarts, el dimecres i el divendres de la Setmana Santa.*) La Pàssia doncs eren fragments dels evangelis relacionats amb la Passió de Crist i que eren llegits, cadascun, en una direcció dels punts cardinals amb la finalitat que Déu protegís les collites. Se solia fer entre les dues dates dedicades a la Santa Creu i es feia al final de la missa major, amb assistència de fidels.

Quan es temia la imminència d'un temporal, amb possibles efectes nocius, es desenvolupava una acció més contundent, i amb intencionalitat pal·liativa. D'aquests rituals se'n deia comunir o conjurar.

Comunir, ens explica el jesuïta **Josep Braun**, és la “devoció pública que va unida amb una benedicció per tal d'allunyar el mal temps i les males conseqüències que d'ell se segueixen per als fruits de la terra” i detalla que “segons el Ritual romà únicament s'ha de practicar quan amenaça un mal temps”. El mateix autor, constata com, comunir, “segons el Ritual romà consta de les lletanies de tots els sants, repetint la invocació *A fulgure et tempestate, del salm Lauda Jerusalem Dominum*, d'una llarga sèrie de versets, de cinc oracions que ja compareixen en part al Gelasianum, la quarta de les quals va acompanyada d'una benedicció del temps; i acaba el ritu

Comunidor de Sant Pere de Riu Municipi de Tordera. Montnegre.

amb una aspersió amb aigua beneïta". Igualment, afirmava que "els segles XIVè i XVè van ser fecunds en la creació de tal fórmula que no sempre van estar lliures de supersticions" i, finalment, des de la perspectiva del primer quart del segle XX, acabava dient que "les benediccions del temps que tenim en el ritual actual són abreviacions de formularis de la darrereria de l'edat mitjana".

Segons el Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya, en paraules del **Dr. Enric Moliné**, el comunidor és la "petita construcció amb teulat i oberta als quatre vents, situada vora l'església o a la seva part superior, des d'on el sacerdot, posat a aixopluc, feia les pregàries contingudes en el ritual per comminar les tempestes." També era conegut com a conjurador. Un altre sinònim d'aquesta peculiar construcció, emprada en documents antics, és el de reliquier; segons el Diccionari Català-Valencià-Balear, un 'reliquier' era la "finestra en forma de balconet que hi ha en el campanar, on s'exposen la veracreu i relíquies de sants per conjurar les tempestes".

Xavier Solà constata, mitjançant documents del bisbat de Girona i Vic, l'existència d'un bon nombre i diversitat de comunidors. Actualment, però, es poden observar un nombre molt determinat i classificable en tipologies. Un resum dels comunidors, el seu ús i la seva importància en la societat d'èpoques anteriors a la nostra.

(1) **Santiago Casanova i Giner (el Forcall, Castelló 1922 – Barcelona 2011)** fou un sacerdot i paleontòleg Català, vinculat al Museu Geològic del Seminari de Barcelona. En el camp de l'arqueologia destaca les excavacions realitzades l'any 1954 a la cova del Gegant de Sitges.

(2) **Josep Maria Marquès i Planagumà (Cruïlles Baix Empordà, 8 d'octubre de 1939- Girona, 8 de novembre de 2007)** fou un eclesiàstic i historiador català.

*Josep M. Armengol. President de l'Associació dels Oficis i el patrimoni. Historiador
josepm@armengol.org*

Exposició Festa Major Mercè 2025

Penjadors

Foto: Joel Fotografia

Dissabte 20 de setembre vàrem inaugurar l'exposició d'enguany, PENJADORS

Aquest títol va suscitar molta curiositat. L'assistència a l'acte inaugural ho va demostrar, i va semblar que tots els assistents van quedar una mica sorpresos, no esperaven veure la quantitat de penjadors, PENJA-ROBES que van ser exposats. Més de 20 persones del poble hi van col·laborar cedit les seves peces, unes 150.

Hi ha feina, no ho nego, però si agrada i la gent respon, tot es fa amb il·lusió.

Doncs... pensem amb la propera. Encoratjo a tothom a donar idees.

Moltes gràcies a tots.

Roser Obach Planas

Foto: Joel Fotografia

Un meló nou

Des de 1981, la Vall és la veu de la vida cultural de Vallgorguina. Hi compartim idees, records i projectes; és la memòria escrita del que hem estat, del que som i del que volem ser. En aquest número expliquem una història que neix a l'hort d'un veí i creix amb la força de la terra: el Meló Vallgorguina, descobert i cuidat per Josep Fontanella, de Can Puigdemir.

El projecte arrenca el 2020 i és més que horticultura: memòria familiar, olfacte de pagès i estima pel territori. L'article té dues parts: avui, origen i descoberta; al següent número (desembre), resultats d'avaluacions externes i pel camí de futur.

Nota introductòria de l'autor

Aquest article surt d'un procés fet amb paciència, observació i estima per la terra. No soc genetista ni pagès professional; soc un veí que creu en el valor de les coses petites i en la saviesa de tocar terra. El meló Vallgorguina és una troballa, sí, però també una proposta: recuperar, conservar i compartir. Si algú el vol cultivar, endavant. Si algú el pot millorar, també. Al pròxim capítol us explicaré com fer-ho. Fa poc, amb els veïns del carrer, vam recuperar el Mirador del Montseny a Can Puigdemir. De la llavor al banc, tot respon al mateix gest: recuperar espais, idees i significats que semblaven passats.

Quan sembrem amb respecte, collim comunitat. Quan compartim des de l'humil... el que és nostre esdevé de tots.

Capítol I — La troballa

Hi ha històries que no es planten, sinó que germinen soles. Aquesta potser va començar fa més d'un segle, quan el meu avi, Felicià Homs Pons, nascut l'any 1900, va ser cridat a files per l'exèrcit espanyol. Als anys vint, els joves de famílies humils que no podien pagar un substitut ni una redempció a l'Estat eren reclutats forçosament per anar a lluitar al Marroc, a la maleïda Guerra d'Àfrica. Allà, els soldats queien com mosques i morien per no res. Per evitar aquell destí, el meu avi va fugir a França, on va viure quatre anys com a pròfug, fins que el 1924 es va decretar un indult que li va permetre tornar.

“Hi ha llavors que no només germinen a la terra, sinó també a la memòria.”

De retorn a Teià, al Maresme, va reprendre la vida amb dignitat i va recuperar el seu hort. Segons la tradició oral familiar —certesa o mentida, però bonica igualment— es diu que va portar llavors que acabarien donant lloc al que avui coneixem com a “tomàquet de Montserrat”. Un fruit generós, de carn dolça i forma irregular, com si la natura hagués volgut fer poesia amb la verdura. Una varietat inexistent aleshores

a les nostres terres.

“Potser no sabrem mai si és llegenda o veritat, però la bellesa rau a creure-hi.”

Ell i la meva àvia, residents a Teià, visitaven sovint els parents Pons a Vallgorguina, a la masia de Can Castella. Hi anaven amb els fills, entre ells la meva mare, que anys més tard es casaria amb el meu pare, Enric, de la masia de Can Pujades. Així es van entrellçar dues històries, dues terres, dues memòries.

Ara, dècades després, un cop jubilat i deslliurat de maldecaps laborals, cultivo un tros d'hort a casa meva, a Vallgorguina. No és gran, però és meu, i l'estimo. Hi creixen tomàquets, carbassons, enciams... i melons.

L'any 2020 vaig iniciar la sembra de melons: la típica pell de gripau, els olorosos cantalups, els elegants galia... sense cap pretensió més enllà de gaudir del cultiu, el meu hort semblava el Congrés dels Diputats, cadascú anava a la seva, però tots convivien. I jo, com a president de la cambra, decidia qui prosperava i qui no.

“Quan semples amb estima, collir és només una part del regal.”

Però el 2021 va aparèixer un fruit diferent en una de les plantes de meló. Aparentment, era un meló de pell de gripau com tants altres. Però quan el vaig obrir, la carn era salmonada, d'un taronja intens, com si el sol s'hi hagués

quedat a viure.

“La pell rugosa, la carn taronja... com si el sol i la terra haguessin pactat un secret.”

El gust? Dolç, lleugerament afruitat, amb una textura ferma i cruixent que recordava de fons el cantalup, però amb predomini del saborós gust de la pell de gripau.

“El gust d'un fruit pot portar el record d'un pare, mare o avi, d'un poble o, d'un temps.”

No era l'únic. Aquell any van aparèixer dos tipus de melons: uns amb pell rugosa i carn taronja, i uns altres amb pell més llisa i carn més clara. Totes dues varietats havien crescut espontàniament, potser d'encreuaments naturals entre varietats veïnes. Vaig començar a guardar les llavors del fruit que em semblava més pur dins d'aquesta combinació tan singular: pell de gripau amb interior de cantalup..

“Cada fruit té una història. I aquest meló en porta més d'una.”

Any rere any, he anat sembrant i seleccionant. Cada any, el meu hort era una loteria, i jo, el jutge suprem amb la pala i un gust exigent. Observant, tastant,

anotant. I així, amb paciència i intuïció, he anat afinant el que ara considero una varietat pròpia.

“No calen només laboratoris per descobrir varietats. A vegades, tan sols cal mirar amb ulls nets, però vius el que ens ofereix la mare terra.”

A finals del 2024, per curiositat i per oferir la troballa, vaig contactar amb diverses empreses llavoraries, sense èxit. Però, a darrera hora, una multinacional del sector arrelada al nostre país em va escoltar i em va demanar proves gràfiques del meló i llavors per sembrar a les seves instal·lacions d'I+D. Entenc i penso que estaven interessats a trobar alguna cosa semblant al meló similar a la meua troballa, d'una altra gran empresa del sector que va estar vuit anys d'assaigs fins a aconseguir el meló Sorolla: una varietat comercial amb carn taronja i pell de gripau amb gran èxit entre gastrònoms i entesos del sector amb demanda selecta.

Van sembrar les llavors que jo havia guardat del 2023 i 2024. El resultat? Durant els mesos d'estiu hauran fet la collita en tres tongades, jo vaig estar present a la primera, el resultat i dictamen definitiu el coneixerem ben aviat, al pròxim número de la Revista la Vall.

Aquest meló, que he batejat com **a Vallgorguina**, no és només un fruit. És un símbol. D'arrelament, de descoberta, de singularitat. Potser és el resultat d'una combinació genètica inesperada. Potser és la natura que ens parla, si sabem escoltar-la. Aquest meló potser no té marca registrada... però portarà gravat el nom d'un poble que l'ha fet créixer amb silenci i llum. I qui sap, potser d'aquí a poc temps, quan algú gaudeixi d'una dolça i refrescant fruita de postres, es recordarà —a través del nom del fruit— de tots els que vivim en aquesta petita i amagada vall.

“La natura no fa soroll quan crea miracles.”

El meu avi va portar una llavor de tomàquet desconeguda aleshores a casa nostra, de França a Catalunya, als anys vint del segle passat. Avui, al cap de cent anys, un dels seus nets crea, selecciona i purifica la llavor d'un fruit, un dolç, postres, que portarà el seu cognom i el nom d'aquest poble. El cercle es tanca. Tot té un sentit... o no.

“Quan la vida et fa fugir, la terra et pot fer tornar.”

Tancament del Capítol I

Però... com pot ser que aquest meló sigui tan diferent? Per què encara no el veiem als lineals dels súper ni a les parades dels mercats ambulants dels pobles? Què ens diu la ciència? Quines lleis expliquen que, d'una sembra humil, en pugui néixer una varietat amb veu pròpia? Per què és tan desitjat?

El camp ha parlat: hi ha personalitat; falta repetir-la sempre. Ara toca escoltar

els resultats i aprendre. Passi el que passi, el Vallgorguina és memòria i territori: una llavor local que ha pres forma a l'ombra del Montseny.

“Quan la terra parla, la ciència escolta i la natura no fa soroll quan crea miracles, perquè en cada llavor hi ha una història. I en cada fruit, una promesa.”

Nota — Avenç del pròxim número

El meló **Vallgorguina** no és només una troballa hortícola: és una porta oberta a la ciència, a la selecció natural i a la intuïció empírica. En el pròxim número de la Vall, entrarem al cor genètic del projecte: descobrirem com la combinació entre pell de gripau i carn de cantalup ha donat lloc a una varietat amb identitat pròpia. Visitarem una multinacional del sector de les llavors, explorarem les lleis de Mendel des dels trossos, i compararem el nou meló amb les varietats comercials actuals. Valorarem les possibilitats de la varietat i del lligam amb Vallgorguina. Parlarem d'arrelament, però també de futur. Fins al pròxim número de la revista.

Nota d'estat

En tancar aquest capítol (setembre), les avaluacions externes segueixen en curs. El còmput final queda fora de tancament i es resumirà al proper número.

Josep Fontanella i Homs

Gràcies mar per tot el que ens dones

El mar és la cura per a tot sempre és l'aigua ja sigui mitjançant l'esforç físic (sudoració) l'alliberament emocional (llàgrimes) o la immersió a la natura (mar) l'aigua salada ens ajuda a guarir. De la mateixa manera que els mariners experts poden utilitzar els vents i les onades a favor

seu, podem també aprofitar els obstacles i les oportunitats de la vida per impulsar-nos. I per ser gran en aquesta vida necessites ser humil de cor sempre. Tot comença per una mateixa i cada petit gra de sorra que posem segurament anirà cada vegada a més. Un gra de sorra no és res però milions i milions de grans, de sorra formen un desert, una gota d'aigua no és res, però milions i milions de gotes d'aigua, formen un mar immens, i un desert aïllat, i un mar immens formen una platja i si tot seajunta ho podem aconseguir. Perquè molta gent petita en llocs petits fent coses petites poden canviar el món, aportem entre tots el nostre granet de sorra. En els moments més difícils sovint condueixen als grans moments de la vida, mantenir sempre la fe que tot val la pena al final, i envoltar-te sempre de persones que tenen somnis desitjats ambició que t'ajudaran a realitzar els teus propis somnis i llarga vida als enemics, perquè puguin veure la nostra glòria.

Maria Querol

Sebastián Domínguez Lozano, més conegut com a “Chano Domínguez”, és un destacat pianista i compositor espanyol de jazz, reconegut mundialment per la seva innovadora fusió dels ritmes del jazz amb l'essència del flamenc.

Va néixer a Cadis el 29 de març de 1960. Des de petit, el seu pare, un gran aficionat al flamenc, li va regalar una guitarra, la qual cosa el va introduir en la música de manera autodidàctica.

Als 12 anys, Chano Domínguez va començar a explorar les tecles i, ja en la majoria d'edat, va formar el seu primer grup, «CAI», amb el qual va gravar tres discos i es va convertir en un dels referents del moviment conegut com a «rock andalús».

Després de la dissolució de «CAI» en 1981, Chano es va endinsar de ple en el jazz. El seu talent el va portar a tocar amb el mític grup «Hiscádix», la qual cosa li va obrir les portes del panorama jazzístic internacional.

A principis dels anys 90, Chano Domínguez va iniciar un camí que definiria la seva carrera: la fusió dels ritmes i pals del flamenc (“*alegries, buleries, soleás*”) amb l'harmonia i la improvisació del jazz. En 1992, va publicar el seu primer treball en solitari, titulat «Chano».

La seva participació en la pel·lícula de Fernando Trueba, «Carrer 54» (2000), dedicada al jazz llatí, ho va catapultar a la fama mundial. Ha col·laborat amb grans músics del gènere com Wynton Marsalis, Paquito de Rivera, i a Espanya, amb artistes de la talla de Jorge Pardo, Javier Colina o Martirio, amb la qual ha desenvolupat importants projectes com el disc «A bola de nieve».

Des de 2014, Chano Domínguez resideix a Brooklyn, Nova York, la qual cosa ha consolidat encara més la seva presència en l'escena del jazz a escala global.

Al llarg de la seva carrera, Chano Domínguez ha rebut múltiples guardons. El més destacat és el Premi Nacional de les Músiques Actuals, que li va ser atorgat en 2020 pel seu “estil molt personal” i la seva “llarga trajectòria de quatre dècades”.

També ha estat nominat en diverses ocasions als prestigiosos premis Grammy, incloent-hi una nominació al Millor Àlbum de Jazz Llatí pel seu disc «Flamenc Sketches» en 2013 i una altra en 2022 per l'àlbum «Chabem».

Discografia destacada:

«Chano» (1993)	«Fet a mà» (1996)	«En directe» (1997)
«Imant» (2000)	«Amb ànima» (2005)	«New Flamenc Sound» (2007)
«Piano Ibèric» (2010)	«Chabem» (2022)	-

I, per aquells que heu llegit aquest article fins aquí, segurament us preguntareu: I,

per què publiquen a “La Vall” la biografia d’aquest músic que viu als Estats Units? Us dono resposta amb ressenyes trobades a la xarxa:

*Enderrock.cat / 17/12/2006 a les 07:00h : El pianista gadità instal·lat a **Vallgorquina** Chano Domínguez obre les portes de casa seva per explicar-nos la seva peculiar proposta: la suma de la improvisació del jazz amb l'encanteri del "duende".*

*Chano Domínguez té una connexió important amb **Vallgorquina** (Barcelona), ja que va residir en aquesta localitat durant diversos anys, on fins i tot tenia el seu estudi de gravació. Aquesta residència a Catalunya ha estat*

*destacada per la seva vinculació amb la comunitat i la seva activitat cultural en la zona, com s'evidencia en el documental de "Rtve.es" de 2010 que el mostrava a la seva casa de **Vallgorquina**.*

Martí Abad.Barcelona.21/02/2025 06:00: Després de diversos anys residint a la ciutat dels gratacels, el prestigiós pianista Chano Domínguez, gadità de naixement, però molt lligat a Catalunya des de fa anys, va decidir instal·lar-se en plena pandèmia en el seu habitatge del Montseny, que ja és la seva segona casa.

Resumint. **És veí de Vallgorquina.** La Montse Cervera va informar-me si tenia coneixement que a la Urbanització “Can Puidemir”, al costat de casa seva vivia Chano Domínguez, un músic guardonat amb la “Medalla de honor de la Academia de Bellas Artes de Cádiz”. La meua resposta va ser negativa, però que investigaria en les xarxes. I ha estat una enorme sorpresa conèixer la seva extraordinària trajectòria professional i el desconeixement que tenien d’aquest músic amb casa al nostre poble, malgrat que per la seva professió ha viscut molts anys fora.

Francisco Torralba

NOTÍCIES NECROLÒGIQUES, per Montserrat Palomé

Carme García Ramón, vídua d'Antonio Fernández García, va morir el dia 28 de setembre 2025 a l'edat de 80 anys. Persona molt estimada fa 50 anys varen venir estiuemar i més tard si varen quedar a viure.

La Carme participava en totes les activitats del poble (i totes vol dir totes) i sempre de bon humor i amb la seva rialla. La trobarem a faltar.

Josep Pinent Isart, ens ha deixat el dia 3 d'octubre de 2025 a l'edat de 75 anys. Resident a 'Can Puigdemir' i col·laborador en moltes de les activitats del poble.

Josep Safont Soaque, va morir el dia 6 d'octubre de 2025 a l'edat de 88 anys. Conegut per ser el marit de la Carmen Planells de “can Perabiel.”

Cal Sant

Cal Sant: Jaume Mora

Situació: Aquesta masia és darrere la gasolinera, al costat del camí que va al Sot dels Ganxos. Té el núm. 38 i era del quarter 1. Les primeres referències que s'han trobat són dels anys 1830-40.

Descripció: Masia quasi de planta quadrada, formada per baix i pis. La teulada és a dos vessants. Té la porta d'arc escarser i totes les finestres emmarcades amb rajola. L'any 1860 en el Nomenclàtor de la província de Barcelona, trobem catalogat Cal San com una casa de pagès, i tenia el núm. 38.

Història: l'any 1904, aquesta propietat, va ser venuda per en Josep Terrades Caballé, al prevere Lluís M. Valls i Riera propietari de Can Pujades. Hi havia viscut en Pere Terrades Gibert i la Maria Travessa Riera amb les seves filles, Margarida Josefa i Mercè. L'any 1925, la Josefa, va comprar la propietat i la casa al Sr. Antoni Valls i Espriu, que l'havia heretat del seu oncle, pare Valls i, sabem que per testament, ho va deixar als seus nets Pere i Maria.

La Josefa i la Mercè eren solteres, i la Margarida es va casar amb en Miquel Gaspart Paytuvi i van tenir 2 fills, Pere i Maria. En Pere es va quedar la casa i es va casar amb la Consol Teixidó Bosch. Tingueren una filla, la Francesca que va ser la propietària.

Conreaven les terres de l'entorn de la casa, una bona part de secà, i després de regadiu, amb l'aigua del pou que hi ha al costat de la riera. Collien blat i farratge, verdures per la casa, menjar pel

bestiar feien pellers, hi havien tingut carro i bous.

Entre els anys 1923-29, els únics que tenien llet al poble eren aquesta casa, perquè tenien cabres i la Maria passava amb una lletera per totes les cases a vendre.

S'explica que a l'època que es va construir l'església 1825-1848, l'home d'aquesta casa, va transportar molta pedra amb el seu carro i dos bous que tenia. La gent va començar a dir que era un Sant, per la seva col·laboració i així va quedar aquest nom.

La fil·loxera a Vallgorguina va fer que s'haguessin d'arrencar tots els ceps, entre els anys 1885-88. Per aquest motiu la Diputació de Barcelona va perdonar el pagament d'un any del rebut que es pagava de la vinya. En Miquel Puig Dalmau en tenia una en aquesta casa.

En Miquel Gaspart Paytuvi va ser una de les persones que va posar 500 pessetes per poder comprar el local dels Previsors de Vallgorguina quan el volien fer tancar l'any 1923.

"Pere Terrades (a) Sant. Per una casa anomenada "Sant" (AM, cadastre del segle XIX, núm. 119, PV), "Heretat denominada Cal Sant, constituïda per una peça de terra campa, bosc, erm amb una casa-mas construïda dintre de la peça de terra, Antoni Valls Espriu, any 1919" (RP, Ll. 1, t. 4, f. 30), "Partida Cal Sant vinya de tercera" (AM, cadastre, any 1943, vol. II núm. 158, f. 81-1). Hi ha una altra llegenda sobre Cal Sant: "El pare Lluís Maria Valls, aleshores propietari del mas Pujades, i veí de Cal Sant, ens va dir que el sobrenom de Sant se'l mereixia, ja que en aquell temps no hi havia translació rodada a sang ni a motor, moltes vegades gent necessitada que anava de camí, arriscant neus i tempesta, l'afavoria donant-li escalf, nodriment i soplug. D'aquí esdevé a Cal Sant, un sant sense nom i que va canonitzar l'agraïment de molts" (La Vall 51 pàg. 9 Joaquim Gras Quera).

Bibliografia. Revista La Vall, Arxiu documental de l'Associació, recull oral, Garcia-Pey, Enric, recull de noms antics i moderns. Vallgorguina any 1999, Associació Cultural Vallgorguina. Portals i Martí, Joan. Vallgorguina la vall, la parròquia, el poble una llarga història, any 2011.

AGENDA NOVEMBRE - DESEMBRE

Museu del Bosc i la Pagesia: Obert dissabtes i diumenges, de 10 a 14h. Can Mainou, Carretera Nova, 36.

.....
Fira del Bosc i la Pagesia: Dies 22 i 23 de novembre.

.....
Exposició a l'ACV: Els Gegants del Montseny, on hi surten els nostres gegants Bernat i Elionor. Oberta els horaris de la Fira.

.....
Les Cases de Pagès de Vallgorguina: Dissabte dia 22 de novembre a les 18h a l'ACV, presentació del llibre.

.....
Pessebre vivent: Sense data concreta. Previsió, primera quinzena de desembre.

Com funciona l'habitatge protegit?

A Catalunya s'està impulsant la creació de **50.000 nous habitatges protegits** fins al 2030, una modalitat que et permet optar a promocions públiques en règim de lloguer assequible.

Informa-te'n a
habitatge.gencat.cat

Generalitat
de Catalunya

tothom El Govern de

Teatre

El grup de Teatre de Vallgorguina un any més ha complert els seu objectiu de representar una obra divertida per la festa Major.

Es van fer dues representacions, enguany hem incorporat joves actrius.

Amb una afluència total els dos dies.

La Junta del Teatre

CRÒNICA D'ESPORTS I DANSA , per Lluís Reverter

NOTÍCIES / Dansa: Anna Adam

Foto: Anabel Terrón

La meva nova etapa a l'Institut del Teatre, ha estat diferent i plena de nous reptes, professors, objectius i aprenentatges que m'han ajudat a seguir amb el meu somni.

Al mes de març, amb el curs de clàssic, vam viatjar a Madrid per visitar les companyies més importants que tenim al nostre país: Nacho Duato Company i CND (Companyia Nacional de Danza).

Vàrem poder gaudir de les classes i de petites mostres de peces a punt d'estrenar. Conjunt a Nacho Duato, Lluïsa Maria (coreògrafa de la companyia) ens va ensenyar la peça de "Por vos muero" i la vam poder ballar a la Pràctica escènica de Nadal. També, vam tenir l'oportunitat a ballar una coreografia de Dafna

al MNAC (Museu Nacional d'Arts de Catalunya) que va ser una experiència inoblidable. Un altre dels projectes d'aquest any ha sigut la participació d'un esdeveniment amb una coreografia de la Laura Mas (professora de l'Institut) amb la Cobla de Barcelona on el pianista era Albert Guinovart (compositor musical de Mar i cel).

Estic molt contenta, ja que he millorat tant com artísticament com mentalment i tot això gràcies als meus pares i als professors que he tingut al llarg de la meva vida per ensenyar-me que amb disciplina i passió per la dansa, tot s'aconsegueix.

NOTÍCIES / Dansa: car la cosano

Foto: Anabel Terrón

Aquesta temporada ha estat plena d'aprenentatges, d'esforços i amb unes petites lesions que m'han fet aturar un petit temps però plena de superacions personals. Una temporada confirmant que la meua passió és la dansa i sempre que pugui continuaré demostrant a l'escenari tot el que l'ella em fa sentir.

Estic molt orgullosa dels resultats obtinguts en totes les competicions, però encara ho estic més de com, amb esforç i perseverança, es poden aconseguir metes tan importants, en l'àmbit personal i esportiu. Els resultats visibles d'aquesta temporada són: Beca al Summer intensive a The Place Dance Studio de Madrid i beca al Conservatorio de Danza de Riba-Roja de Túria atorgades al concurs CND España. Beca al Summer intensive al CYD de la Jofrey Ballet School a Birmingham atorgades al concurs de dansa de Vigo Porté, beca a International audition&Summer intensive 2025 al Ballet Ruso Barcelona atorgada al concurs de dansa Elancé. Beca Workshop School Ballet a Roma

atorgada al Certamen de dansa Elancé.

Els resultats no visibles són les ganes de gaudir cada dia més, la família que hem creat i que sempre hi serà amb totes les companyes i el respecte i amor que sempre tindrà amb totes les professionals que m'han format en tots els sentits, tant en l'artístic com en el personal. I per últim, agrair a la meua família tot el seu suport incondicional.

NOTÍCIES / F.C vallgorquina

Monitors Clàudia i Ibai. Foto de Lluís Reverter

Durant el mes d'agost es van organitzar partits de tardes per a nens i nenes. Van participar uns 75 nens i nenes, organitzat per l'Ajuntament de Vallgorquina.

MANIFEST ACPC

En un moment històric marcat per la sobreinformació, la proliferació de notícies falses i la propagació accelerada de discursos d'odi a través de les xarxes socials i d'altres canals, els mitjans de premsa comarcal i local manifesten la seva profunda preocupació davant l'impacte que aquesta desinformació té en la cohesió social i en la qualitat democràtica del país.

Els discursos d'odi, que busquen dividir les comunitats i fomentar la por davant la diferència, es disfressen sovint de missatges simples i emotius, mancats de rigor periodístic. Les xarxes socials i d'altres canals d'informació actuen com una catapulta que facilita la seva difusió ràpida i acrítica.

Aquesta mateixa dinàmica s'observa en diferents àmbits informatius, com el negacionisme climàtic, on determinats actors mediàtics i creadors d'opinió neguen o distorsionen evidències científiques per interessos particulars que s'allunyen del bé comú. Sovint, aquests relats estan desconnectats amb la realitat del territori.

En aquest context, la premsa comarcal i local juga un paper insubstituïble. Arrelada al territori, coneixedora del batec dels pobles i de les ciutats, i compromesa amb la vida quotidiana de la ciutadania, actua com un filtre rigorós davant la mentida i la manipulació.

Els mitjans de proximitat expliquen històries amb noms i cognoms, posen rostre i context a les problemàtiques socials, i construeixen narratives que cohesionen en lloc de dividir.

Mentre alguns difonen ràbia i falsedats a gran velocitat, la premsa local i comarcal aporta reflexió, serenor i veracitat:

Davant els discursos d'odi, construeix convivència.

Davant la xenofòbia, acull la diversitat local.

Davant el negacionisme climàtic, informa amb dades, contextualitza els efectes del canvi global sobre el territori i dona veu a iniciatives sostenibles i transformadores.

És imprescindible reforçar i donar suport a la premsa comarcal i local com a eina de cohesió social, de difusió cultural i de defensa de la veritat.

Quan l'odi es fa viral, la informació de proximitat és el millor antídote.

Aquest manifest compta amb l'adhesió del: Consell de la Informació de Catalunya (CIC)

*Associació Catalana de la Premsa Comarcal
Barcelona, 10 d'octubre de 2025*

GRUP **GAMMA** **J. Riera**

Antiga Ctra. provincials, s/n
08460 Sta. Maria de Palautordera
Tel. 93 867 07 64 www.j-riera.com

AUTO REPARACIÓ J. PUIGVERT

Ctra. Nova, 104
08471 Vallgorguina (Bcn)
Tel/Fax 93 867 92 36
arjpuigvert@gmail.com

www.jpuijvert.com

IMS, S.L

Electricitat

Aigua

Climatització

Gas

Calefacció

675 68 59 47 (Vallgorguina)
cristian.sans.mu@gmail.com

PLANELLS PINTURA DECORATIVA

Ctra. Nova, 55
08471 VALLGORGUINA (BCN)

Tel. 93 867 94 50
Mòbil 687 541 300

J.B.

JORDI BARRI PUIGVERT
CONSTRUCCIONS I REFORMES

C/ DEL SOL, 4
08471 VALLGORGUINA
Tel./Fax 93 867 91 93
Mòbil 670 24 37 48
j.barrir@terra.es

VIVERS SALICRÚ Agricultura Biodinàmica Verdures i Arbres Ornamentals

T. 671 033 213

www.viverssalicru.cat

Per sucar-hi pa

CARNISSERIA

Dimarts, Dimecres i Dijous:
de 8'30h a 13'30h

Divendres:
de 8'30h a 13'30h i de 18h a 20h

Dissabte i Diumenge:
de 8'30h a 14h

MENJAR PER EMPORTAR

Dijous: de 10h a 14h
Divendres: de 10h a 14h i de 18h a 20h
Dissabte i Diumenge: de 10h a 14h

Carretera Nova, 43 · 08471 Vallgorguina
Tel. 677 57 99 40

BigMat **Fradera**

Magatzem professional per a la construcció

C/ Ramon y Cajal, 1 • 08470 SANT CELONI (Barcelona)
Tel. 93 867 15 12 • Fax 93 867 53 18 • fradera@bigmat.es • www.fradera-bigmat.es.net

TALLER DE SERRALLERIA

VALLGORGUINA

S
C
P

tot en ferro!

PORTES - REIXES
BARANES - TANCATS, ETC...

Església, 22 - Tel. 93 867 93 13 - 08471 VALLGORGUINA

Casa de Colònies
Granja Escola
Turisme rural
Excursions

Can Clarens

www.canclarens.cat - tel. 938679195 - 600585990

Ctra. C-35 Km. 56,7 • 08470 Sant Celoni (BCN)
borrull@ferreteriaiborrull.com | T. 93 867 48 56
www.ferreteriaiborrull.com | F. 93 867 59 83

CAN MARTÍ

Allotjament Rural

Ctra. Nova, 67
08471 Vallgorguina (BCN)

600 685 547
@casacanmarti
canmarti67@gmail.com
www.canmarti.org

PROTUMAN, S.A.

PROJECTES • CANONADES • MECANITZACIÓ • MANTENIMENT
MUNTATGES INDUSTRIALS

POL. IND. MOLÍ DE LES PLANES • 08470 SANT CELONI (BARCELONA) • TEL. 93 867 54 50

E.S. VALLGORGUINA, S.L.

☎ 93 867 88 83

Ctra. C-61, Km. 11 • 08471 Vallgorguina

Sergi Vilar

Gestió Immobiliària
Compra - Venda - Lloguer

AGENT
ING
NATIONALE-NEDERLANDEN

Ctra. Nova, 46. 08470.Vallgorguina
Tel-Fax: 93.867 93 46
Mòbil: 670 099 093

LLACETS

E S T A N C

- VENDA DE PREMSA
- TABAC
- ARTICLES VARIS D'OFICINA
- ARTICLES DE REGAL.

Ctra. Nova, 47
08471 Vallgorguina
T. 93 867 92 57

Allianz

Balmes, 23
08470 Sant Celoni
T. 93 867 58 23

Goya, 18
08440 Cardedeu
T. 93 198 36 36

www.arafinques.com

tel. 938679318 - 600585990

www.mascotesbcn.com

AREA LOCAL

- Impremta
- Branding
- Tèxtil
- Vinils
- Lones
- Rètols

C/ TURÓ DE L'HOME, 49 • LOCALS 1 i 2 - HOSTALRIC
T. 872 99 38 95

mc

mercè
casas

perruqueria i estilisme

Ctra. Nova, 46 • 08471 Vallgorguina (Barcelona)

☎ 640 151 002 / 931 792 732

Președ de la Festa Major a căntec de "La Nostra Genit"